

گزارش یک مورد رتینوپاتی به دنبال رادیوتراپی تومور استریونوروبلاستوما

ابراهیم میکانیکی^۱، سید احمد رسولی نژاد^۲، محمد میکانیکی^۳، امیرحسین شیرزادیان^۳

^۱ دانشیار گروه چشم، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بابل

^۲ استادیار گروه چشم، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بابل

^۳ پزشک عمومی، دانشگاه علوم پزشکی بابل

نشانی نویسنده مسؤول: بابل، دانشگاه علوم پزشکی بابل، دانشکده پزشکی، گروه چشم، دکتر ابراهیم میکانیکی

E-mail: dr_emikaniki@yahoo.com

وصول: ۱۵/۰۶/۹۰، اصلاح: ۲۱/۰۷/۹۰، پذیرش: ۲۵/۰۸/۹۰

چکیده

رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون تراپی، مکرراً به دنبال درمان ضایعات مختلف چشمی و اطراف اریبت و همین‌طور داخل مغزی گزارش شده است. این مقاله به معرفی خانم ۵۱ ساله‌ای می‌پردازد که به دنبال رادیوتراپی ناحیه اریبت چپ دچار کاهش دید شده بود و پس از انجام آنژیوگرافی، تشخیص رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون برای وی مطرح گردید. به دنبال درمان با فوتوكواگولا سیون لیزری، بهبودی نسبی در بینایی بیمار مشاهده گردید. هدف از این گزارش، توجه به عارضه رتینوپاتی به دنبال رادیاسیون تراپی در نواحی اطراف چشم، بهمنظور تشخیص بهموقع و در صورت امکان، پیشگیری و یا درمان این عارضه تهدیدکننده بینایی می‌باشد. (مجله دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی سبزوار، دوره ۱۸/شماره ۴/صص ۹۰-۹۳).

واژه‌های کلیدی: رتینوپاتی؛ رادیوتراپی؛ حدت بینایی.

مقدمه

کلی، وقتی دوز کلی تابش اشعه افزایش می‌یابد، احتمال رتینوپاتی هم افزایش می‌یابد (۱). با توجه به اهمیت تشخیص بهموقع و در صورت امکان، درمان یا جلوگیری از پیشوایی این عارضه تهدیدکننده بینایی، این مورد بیمار که به دلیل تابش اشعه به تومور اطراف اریبت چپ، دچار رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون تراپی شده، گزارش شده است.

گزارش مورد

خانم ۵۱ ساله‌ای با شکایت تاری دید چشم چپ

رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون تراپی نخستین بار توسط استلالارد (Stallard) در سال ۱۹۳۳ مطرح گردید (۱). از آن تاریخ به بعد، موارد مکرری از رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون به دنبال درمان رتینوبلاستوما (۲,۳)، ملانومای کورئیدال (۴,۳)، کارسینوم نازوفازنال، تومورهای سینوس‌های پارانازال (۵,۶)، تومور سلول‌های بازال پوست اطراف اریبت (۷)، افتالموپاتی گریوز (۸) و ضایعات داخل مغزی (۹,۱۰) گزارش شده است. به طور

می داد (تصویر 1B) که این تغییرات، تدریجیاً در فاز میانی و تأثیری افزایش یافته و نواحی متعددی از میکروآنوریسم و تلائزکتازی در شبکیه را نشان می داد که منطبق بر رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون می باشد (تصویر 1C,D).

Macular جهت بیمار، یک جلسه Pan retinal Photocoagulation (MPC) و سه جلسه Photocoagulation (PRP) انجام گرفت که تغییرات غیرطبیعی رتین تا اندازه ای بهبود یافت، به طوری که بعد از یک ماه دید بیمار بهبود یافته و به $\frac{7}{10}$ رسید. معمولاً مدت کوتاهی پس از PRP دید بیمار کاهش می یابد که به علت ادم است ولی بعد از برطرف شدن لیک ناشی از میکروآنوریسم سرانجام بهبودی دید خواهیم داشت. بیمار پس از دو ماه مجدداً با پروپتوزیس سمت چپ مراجعه نمود که در CT Scan انجام شده، توده تومورال در سمت چپ اریت با فشار بر روی عصب اپتیک یافت شد و عود تومور اولیه (ENB) مطرح گردید. در بررسی های انجام شده، متاستازهای استخوانی هم مشخص گردید که بیمار مجدداً چهار دوره شیمی درمانی دریافت کرد.

بحث

به نظر می رسد پس از پرتو درمانی، عوارض در بخش خلفی چشم مانند عصب بینایی در مقایسه با بخش قدامی آهسته تر بروز کند (۱۱). با توجه به کاربرد مکرر رادیاسیون تراپی جهت درمان خایعات مختلف اریتال و اطراف اریت و داخل مغزی، علی رغم پیشرفت های وسیع در زمینه تکنیک های انجام رادیاسیون و تنظیم دوراز آن، رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون تراپی در حال تبدیل شدن به یک عارضه تهدید کننده بینایی می باشد (۱۲).

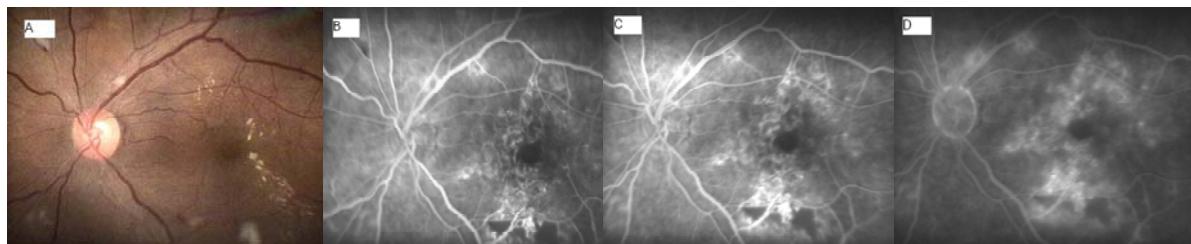
رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون پس از یک دوره کمون شش ماهه تا سه ساله، به شکل یک رتینوپاتی عروقی ظاهر می یابد که عمدهاً به صورت میکروآنوریسم

مراجه کرد که از دو ماه قبل ایجاد شده بود. در سابقه اش دریافت رادیاسیون تراپی به ناحیه اریت چپ را داشت. وی دو سال قبل از مراجعت، به دلیل توده تومورال در حفره بینی چپ با گسترش به اریت چپ و چسبندگی به گلوب، همچنین گسترش به حفره خلفی و تخریب اسفنجی، تحت معالجه قرار گرفت.

Esthesioneuroblastoma بیوپسی از توده فوق (Kadish ENB)، در مرحله سه (در سیستم طبقه بندی Kadish گزارش گردید که بیمار ۳۰ جلسه تحت درمان رادیوتراپی کیالت با دوز ۶۰۰۰ راد در طی مدت شش هفته قرار گرفت. همچنین جهت بیمار، شش دوره شیمی درمانی نیز انجام گرفت. پس از تکمیل دوره درمان، بیمار پاسخ مناسبی داشت و علائمش هم بر طرف گردید. بیمار مجدداً حدود ۲۰ ماه بعد با توده ای در فک پستانی چپ Solitary Plasmacytoma گزارش گردید و طی بررسی های کترالی مشخص شد که ارتباطی با توده قبلی ندارد. مجدداً ۲۵ جلسه رادیوتراپی جهت توده مذکور انجام گردید، پس از مدتی بیمار با شکایت تاری دید چشم چپ به درمانگاه چشم بیمارستان شهید بهشتی مراجعه نمود.

بیمار تحت معاینات کامل افتالمولوژیک قرار گرفت و نهایتاً جهت تأیید تشخیص آنتیوگرافی انجام شد. در معاینه (VA) Visual acuity چشم چپ $\frac{6}{10}$ بود. هیچ گونه یافته غیرطبیعی در سگمان قدامی چشم یافت نشد.

فشار داخل چشمی نرمال بود. لنز شفاف بود. هیچ علامتی دال بر Rubeosis Iridis پیدا نشد. سگمان خلفی چشم درگیر شده بود. در فوندوسکوپی، ادم در ماکولا همراه با تجمع لیپید و همچنین خونریزی منتشر پره رتینال و رتینال و cotton wool spot مشهود بود (تصویر 1A). آنتیوگرافی با فلورسینین نیز در فاز ابتدایی در برخی مناطق نشت و در برخی نواحی، بلوك فلورسین را نشان

شکل ۱: فوندوسکوپی بیمار (A) و آنژیوگرافی بیمار در مراحل (B) (C)، Early-phase (D)، Mid-phase (C)، Late-phase (D)

به علت افزایش موارد استفاده از رادیوتراپی در درمان ضایعات اریتال و اطراف اریت می‌توان انتظار داشت که رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون، تبدیل به عارضه شایع‌تری، علی‌رغم تنظیم دوزاژ و تکنیک‌های پیشرفت‌های رادیاسیون شود و متعاقباً کاهش دید ناشی از رتینوپاتی رادیوتراپیک نیز شایع‌تر شود که این موضوع نیاز به روش‌های درمانی جدید جهت پیشگیری یا تعریق رتینوپاتی ناشی از رادیوتراپی تهدیدکننده بینایی را روشن‌تر می‌کند. شناسایی عوامل مؤثر در ایجاد این عارضه و تقلیل آن‌ها لازم است. درمان حاضر فتوکواگولاسیون اولین قدم درمان جهت این عارضه می‌باشد که می‌تواند عوارض تهدیدکننده بینایی را در این بیماران کاهش دهد (۱۲، ۱۳).

نتیجه‌گیری

اهمیت کاهش بینایی ناشی از رتینوپاتی به دنبال رادیوتراپی در نواحی اطراف چشم، ایجاب می‌کند تا تلاش و توجه بیشتری در جهت شناسایی، پیشگیری و یا درمان این عارضه تهدیدکننده بینایی به عمل آید. در برخی از موارد که حفاظت از چشم‌ها، در خلال رادیوتراپی امکان‌پذیر نباشد، باید سعی شود حتی‌امکان عوامل مؤثر در ایجاد این عارضه، نظیر دوز اشعه و ناحیه‌ای از رتین که تحت تابش قرار می‌گیرد، تعدیل شود. با توجه به اثربخشی فتوکواگولاسیون لیزری در درمان کاهش دید ناشی از رتینوپاتی متعاقب رادیوتراپی، اندازه‌گیری حدت بینایی (Visual Acuity) در همه بیماران و ارجاع به موقع آن‌ها به چشم پزشک توصیه می‌شود.

و تلانژکتازی عروق کوچک رتین می‌باشد، اما هموراژی رتین، اگزودا و نقاط Cotton-Wool در فرم‌های شدید دیده می‌شود. نهایتاً تغییرات ایسکمیک ممکن است منجر به تشکیل عروق جدید رتین همراه با خونریزی ویتروسل و جداستگی کششی (Tractional) رتین گردد (۱۴-۱۶). از نظر هیستولوژیک این تغییرات شامل ضخیم شدن، هیالینیزاسیون و انسداد عروق رتین، انقباض عروق کوروئیدال، آتروفی لایه داخلی رتین، تکثیر لایه Myointimal و باریک شدن شریان‌های رتینال مرکزی و Cilliary می‌باشد (۱۵). به نظر می‌رسد میزان حساسیت بیماران برای بروز عوارض رتینال متعاقب رادیاسیون تراپی متفاوت است. اما بدون تردید با افزایش دوز رادیاسیون، احتمال آسیب به رتین بیشتر خواهد بود (۱۶). از طرفی حاملگی و دیابت نیز رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون را تشدید می‌کنند (۱۷).

مطالعات نشان داده است که عواملی نظیر افزایش کل دوزاژ دریافتی افزایش Fraction، تجویز همزمان عوامل شیمی درمانی و وجود بیماری‌های سیستمیکی همانند فشار خون، دیابت ملیتوس و بیماری‌ای اتوایمیون، عوارض رتینوپاتیک ناشی از رادیاسیون را تشدید می‌نمایند (۱۲).

در مورد درمان رتینوپاتی ناشی از رادیاسیون نیز مطالعات متعددی انجام شده است. کینیوم و همکارانش در سال ۱۹۸۴ (۸)، آرچر و آمواکو در سال ۱۹۹۰ (۱۸)، در مطالعات جداگانه‌ای مواردی از درمان موفقیت‌آمیز توسط فتوکواگولاسیون لیزری را گزارش کردند. در مورد بیمار ما نیز پس از درمان با لیزر تغییرات غیرطبیعی رتین تا اندازه‌ای بهبود پیدا کرد و دید بیمار افزایش یافت.

در انجام این پژوهش ما را یاری نمودند و نیز از همکاری

بیمار محترم قدردانی و تشکر می‌شود.

تشکر و قدردانی

از پرسنل بخش چشم بیمارستان شهید بهشتی که

References

1. Stallard HB. Radiant energy as (a) a pathogenic (b) a therapeutic agent in ophthalmic disorders. Br J Ophthalmol Monogr . 1993;6(Suppl):1–126
2. Egbert PR, Donaldson SS, Moazed K, Rosenthal AR. Visual results and ocular complications following radiotherapy for retinoblastoma. Arch Ophthalmol. 1978;96(10):1826-30.
3. Brown GC, Shields JA, Sanborn G, Augsburger JJ, Savino PJ, Schatz NJ. Radiation retinopathy. Ophthalmology. 1982; 89(12):1494-501.
4. Hayreh SS. Post-radiation retinopathy. A fluorescence fundus angiographic study. Br J Ophthalmol. 1970; 54(11):705-14.
5. Midena E, Segato T, Piermarocchi S, Corti L, Zorat PL, Moro F. Retinopathy following radiation therapy of paranasal sinus and nasopharyngeal carcinoma. Retina. 1987; 7(3):142-7.
6. Shukovsky LJ, Fletcher GH. Retinal and optic nerve complications in a high dose irradiation technique of ethmoid sinus and nasal cavity. Radiology. 1972; 104(3):629-34.
7. Chee PH. Radiation retinopathy. Am J Ophthalmol. 1968; 66(5):860-5.
8. Kinyoun JL, Kalina RE, Brower SA, Mills RP, Johnson RH. Radiation retinopathy after orbital irradiation for Graves' ophthalmopathy. Arch Ophthalmol. 1984; 102(10):1473-6.
9. Harris JR, Levene MB. Visual complications following irradiation for pituitary adenomas and craniopharyngiomas. Radiology. 1976; 120(1):167-71.
10. Elsås T, Thorud E, Jetne V, Conradi IS. Retinopathy after low dose irradiation for an intracranial tumor of the frontal lobe. A case report. Acta Ophthalmol. 1988; 66(1):65-8.
11. Hong KH, Chang SD. A case of radiation retinopathy of left eye after radiation therapy of right brain metastasis. Korean J Ophthalmol. 2009; 23(2):114-7.
12. Zamber RW, Kinyoun JL. Radiation retinopathy. West J Med. 1992; 157(5):530-3.
13. Gupta A, Dhawahir-Scala F, Smith A, Young L, Charles S. Radiation retinopathy: case report and review. BMC Ophthalmol. 2007; 7:6.
14. Durkin SR, Roos D, Higgs B, Casson RJ, Selva D. Ophthalmic and adnexal complications of radiotherapy. Acta Ophthalmol Scand. 2007; 85(3):240-50.
15. Egbert PR, Fajardo LF, Donaldson SS, Moazed K. Posterior ocular abnormalities after irradiation for retinoblastoma: a histopathological study. Br J Ophthalmol. 1980; 64(9):660-5.
16. Kumar B, Palimar P. Accelerated radiation retinopathy in diabetes and pregnancy. Eye. 2000; 14 (Pt 1):107-8.
17. Ryan SJ. Pregnancy and retinal disease. In: Retina. 2nd Ed .St Louis: Mosby; 1994.
18. Amoaku WM, Archer DB. Fluorescein angiographic features, natural course and treatment of radiation retinopathy. Eye. 1990; 4 (Pt 5):657-67.